

"וילכו לאוהליהם

שמחים וטובי לב"

ולכאורה השאלה מתבקשת מאליה: מה קורה כאן? מה יש כאן לשמוח? והרי כשרק חושבים לרגע "פון וואנעט גייט מען און וואו גייט מען" (=מניין הולכים ולאן הולכים) – הרי זה עצוב ביותר! • את השאלה אפשר לכאורה להרגיש הרבה יותר מאשר את התירוף, אך ישנו גם תירוף והסבר אמיתי, אם-כי לא קל ולא פשוט לביצוע

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל
המרכזית - כפר חב"ד

ובפרט ש"כלי התקשורת" שישנם היום, שבאמצעותם אפשר ברגע כמימרא לדעת ולהיות מעודכנים בכל מה שקורה – לא היו אז מצויים כלל. לא זו בלבד שלא חלמו אז על משהו כמו אתר "770ליי" באינטרנט, בו אפשר לצפות בכל רגע נתון במה שקורה ב-770, אלא אפילו מידע רגיל על מה שקורה אצל הרבי לא זרם באופן מסודר לארץ. יומן "בית חיינו" לא הודפס עדיין בשום מקום, הטלפונים עלו אז פי כמה וכמה, ולא לעיתים מזומנות הרשה לעצמו כל אחד להרים טלפון ולשאול מה קורה ב-770. אפילו היו "דעות" שהסבירו שאין צורך בדבר כזה וטענו: "הרי העיקר הוא לימוד ותפילה! מה כל-כך חשוב לדעת מה הרבי אמר בדיוק ולמי, מתי הניף את ידו ואם הייתה חלוקת דולרים פתאומית? מה כל כך איכפת לך מה הרבי דיבר זה עתה, הלא תוכל לקרוא זאת ב"הנחה" בעוד כמה ימים. וכי את כל שאר השיחות אתה כבר יודע בעל פה? והלא זו ממש חיזונית שביחזונית..."

היו אמנם כמה מוקדי מידע בודדים, אצל ר' חיים שלום שיי הלוי סגל בתענד ובעפולה, אצל ר' לייזר שיי ליכטנשטיין בירושלים, אצל השלוחים, ובפרט אצל ר' שמואל גרייזמאן ור' יוסיל ליברוב ועוד, אבל לא זו הייתה השפה הכללית.

כמאורע מאפיין אוכל לציין שכאשר הגעתי באחד מימי ראשון בבוקר לשיבה בכפר חב"ד, כאשר אני מתוסכל לגמרי מזה

לא יכולנו להגדיר לעצמנו מה בדיוק מקבלים כאן שאי-אפשר לקבל בשום מקום אחר ובשום אופן שבעולם, הנה התחלנו לטעום ולהכיר ולהרגיש את מה שהרבי אומר כמה וכמה פעמים, שאפשר לקחת ולקבל אפילו רק "מהקירות של 770". התחלנו רק אז לחוש כיצד המקום מתחיל להשפיע גם עלינו,

– מקום בו הכל סובב סביב נקודה אחת ויחידה שאין בלתה. מקום בו "הנשיא הוא הכל" אינו רק פתגם הלכות מדברי חז"ל, אלא מציאות חיים פשוטה וממשית. מקום בו חשים בפשטות גמורה, ללא צורך בשום הסברים וביאורים, כי "הנשיא הוא הכל", הכל ממש. מקום בו הכל סובב סביב הרבי שליט"א מלך המשיח – לומדים רבי, מתפללים רבי, מתוועדים רבי, מדברים רבי, אוכלים רבי, שותים רבי, ישנים רבי, חיים רבי, נושמים רבי. זוהי כל המציאות בפועל ממש ובפשטות ממש.

הימים והחודשים חלפו להם כל-כך מהר (בכלל, כידוע ליודעים, אומרים כי ב-770 הזמן חולף לו במהירות עצומה, פי כמה וכמה מאשר במקומות אחרים...) ועוד לפני שהספקנו לקלוט משהו מהבלי-גבול שנותנים כאן, כבר הגיע הזמן לחזור לארץ – להיות רחוק בגשמיות, וממילא בדרך כלל גם ברוחניות, מן המעיין הנובע והשופע חיים. וכדברי הרבי שליט"א שכאשר רק יוצאים מן האסקופה של 770 כבר נמצאים ב"ערי השדה", על אחת כמה וכמה מעבר לים.

כשעומדים אנו עדיין תחת הרושם הנפלא של החודש השביעי בליובאוויטש שבליובאוויטש, ובפרט של חודש תשרי דישנת הקהלי תשס"ב, אי אפשר לי שלא להיזכר שוב ושוב באותה שיחת קודש שזכינו לשמוע מפי הרבי שליט"א מלך המשיח אחרי חודש תשרי של שנת הקהלי תשמ"א.

האמת היא שהרבי שליט"א חוזר על אותו רעיון ואותה נקודה כמה פעמים בכל שנה ושנה, כל פעם בסגנון אחר ובצורה אחרת. אלא שבאותה התוועדות של שבת פרשת לך לך תשמ"א, הרגשנו הרבה יותר במוחש שהרבי מדבר ממש אישית אלינו, תלמידי היקבוצה שעמדה אז לחזור לארץ-הקודש אחרי שנה תמימה, שנת תי"ו שי"ן מ"ם, בבית חיינו, והאורחים ששהו אצל הרבי שליט"א בתשרי תשמ"א.

ולכן, בכל שנה ושנה מחדש, כאשר מתעוררות אותם רגשות ואותם ההרהורים, מתבקש מאליו ציור פני הרבי שליט"א יחד עם הזיכרון וההתעוררות של אותו מעמד, באותם דברות הקודש אשר חיים וקיימים לעד, והם לא רק בבחינת "יהיו בעיניך כחדשים", אלא בבחינת "חדשים ממש", כאילו נאמרו היום ממש.

ההרגשה שלנו אז, לקראת החזרה לאה"ק, הייתה, בלשון החסידות, "קלאמוטנע", ובלשון העולם "מוזפתת": אחרי שנה תמימה ב-770, כאשר בתחילה

שליחות ותפקיד נעלים ונפלאים עוד יותר!
עד כאן תוכן השיחה משבת פרשת לך לך
תשמ"א.

ו גם הסיבה, אומר הרבי הרי"צ
בילקוטי דיבורים, שבאותו פסוק נאמר
"וילכו לאוהליהם", ולא "וילכו
לבתייהם". שלכאורה תמוה: הרי מדובר כאן
לא במדבר בו גרו ישראל באוהלים, בדרכם
לארץ, אלא ביהודים שגרו בארץ ישראל בימי

ועתה עומדים ללכת כל אחד לביתו ולמקומו,
לעסוק בעניינים הגשמיים והחומריים,
לעבודה בעולם, בתחתון שאין תחתון למטה
הימנו, ותובעים מכל אחד ואחד שיעשה זאת
בשמחה ובטוב לבב. נשאלת השאלה: הוא
היה הרי צריך להרגיש עצוב ביותר,
"קאלאמוטנע", כאשר הוא חושב, ולו רק
לרגע קצר, "פון וואנעט גייט מען און וואו
גייט מען (=מניין הולכים ולאן הולכים)?! איך
אפשר אם כן להיות "שמחים וטובי לב"?

האמת ניתנה להיאמר כי את השאלה
הבנו וגם הרגשנו היטב היטב, טוב מאוד,
הרבה הרבה יותר מאשר את התירוץ – אבל
בכל זאת היה גם תירוץ על השאלה, תירוץ
והסבר אמיתי, אם-כי לא קל ולא פשוט
לביצוע, מדוע וכיצד אפשר וצריך אכן להיות
"שמחים וטובי לב" גם כשנוסעים מבית-
המקדש, מן המלך ומיהקהל'.

– מיגייט ניט אַוועק פון בית-המקדש,
מיגייט ניט אַוועק פון מלך, מיגייט ניט אַוועק
פון יהקהל' (=לא הולכים ועוזבים את בית-
המקדש, לא הולכים ועוזבים את המלך, לא
הולכים ועוזבים את יהקהל')! אומר הרבי.

הולכים לבצע ולמלא את תכלית הכוונה
של בית-המקדש, אומר הרבי, הולכים לבצע
ולמלא את תכלית הכוונה של המלך והולכים
לבצע ולמלא את תכלית הכוונה של יהקהל'
– להביא את כל זה הביתה, להכניס את כל
זה אל תוך תוכם של העניינים הגשמיים.

תכלית הכוונה היא לעשות לו יתברך
דירה, בה ישכון ויתגלה בכל עצמותו ממש,
בדיוק כמו בבית-המקדש, בדיוק כמו אצל
המלך, בדיוק כמו ביהקהל', בדיוק כמו
בתשרי, בדיוק כמו בדי' אמות של "דער רבי
דער שווער", בדיוק כמו בשעת ההתוועדות
ובשעת היהקפות – בתחתונים, להכניס זאת
לתוך המציאות הרגילה של החיים.

ואדרבה, כאשר היינו בבית-המקדש, אצל
המלך, במעמד של יהקהל' – הייתה זו חוויה
שרוממה אותנו והוציאה אותנו מן המציאות
הרגילה, כך שלמרות היותנו נעלים כל-כך,
הרי בעצם לא הייתה זו המציאות שלנו כמות
שהיא, החיים שלנו כמות שהם, אלא כ"דבר
נוסף על עצמותו", אמנם נעלה ונשגב עד
מאוד, אבל עדיין לא המציאות הפשוטה
והרגילה שלנו.

ועתה הולכים קדימה למצב נעלה עוד
יותר – שהמציאות הפשוטה והרגילה שלנו,
גם כפי שהיא למטה מטה, תחתון שאין למטה
הימנו, תהיה כל כולה מלאה וחדורה בבית-
המקדש, במלך, ביהקהל'. ולכן עושים זאת
בשמחה גדולה, "שמחים וטובי לב", כי אכן
אין זו ירידה ונפילה, אלא להיפך, משימה

שעדיין איני יודע בכלל אם הרבי התוועד
בשבת (אז הרבי לא התוועד בכל שבת) ואם
כן על מה דיבר, נכנסתי ליזאלי, וכל עוד נפשי
בי שאלתי: "האם הייתה בשבת
פארבריינגען?" – נתנו בי הנשאלים עיניים
שואלות ואמרו לי בשיא הרצינות, בלי להבין
בכלל על מה מדברים: "למה זה חשוב לך כל-
כך? כן, היו שני פארבריינגענישן. 'למעלה'
התוועד הרב גרוזמן ו'למטה' הרב
נפרסטק...".

אמור, רק הספקנו לטעום מעט
"מהקירות של 770" ולהתחיל קצת
לחוש מהמיוחד והנפלא ביותר כאן
שכמותו אין בשום מקום בעולם – וכבר
צריכים היינו לעזוב את כל זה ולחזור לארץ-
הקודש. וכפי שאמרו בדרך צחות: "ומפני
חטאינו גלינו לארצנו ונתרחקנו מעל
אדמו"רנו...".

"יודע צדיק נפש בהמתו", הרבי שליט"א
הרגיש את התחושה המשותפת לכולנו, ודיבר
שיחה מיוחדת באותה התוועדות שבת לך לך
תשמ"א, שיחה שכל אחד מאתנו הרגיש שהיא
מיועדת ממש אליו.

הרבי דיבר אז על מה שכתוב בהפטרה של
שמיני-עצרת (בחו"ל) המספרת ומתארת את
המעמד הנשגב, השמחה הגדולה וכל
ה"שטורעם" שהיה בחנוכת בית-המקדש
הראשון אצל שלמה המלך. וההפטרה
מסיימת: "ביום השמיני שילח את העם וילכו
לאוהליהם שמחים וטובי לב על כל הטובה
אשר עשה ה' לדוד עבדו ולישראל עמו".

והרבי פתח ואמר: לכאורה השאלה כאן
מתבקשת מאליה, מה קורה כאן? מדוע הם
כל כך "שמחים וטובי לב"? מה יש כאן כל כך
לשמוח? והרי כשרק חושבים לרגע "פון
וואנעט גייט מען און וואו גייט מען" (=מניין
הולכים ולאן הולכים)?!

– מיגייט אַוועק פון בית-המקדש, מיגייט
אַוועק פון מלך, מיגייט אַוועק פון יהקהל'
(=הולכים ועוזבים את בית-המקדש, הולכים
ועוזבים את המלך, הולכים ועוזבים את
יהקהל'). ולאן הולכים – הביתה, לעסוק
בעניינים הגשמיים והחומריים, לעבודה
בעולם, בתחתון שאין תחתון למטה הימנו.
מדוע אם כן הם "שמחים וטובי לב"?

והרבי המשיך ואמר במפורש על מה
מדובר כאן: ואותו הדבר כאשר יהודים
עומדים לעזוב ולנסוע הביתה אחרי חודש
תשרי של 'שנת הקהל', כאשר היינו כולנו יחד
בדי' אמותיו של "דער רבי דער שווער",
התפללנו ביחד, התוועדנו ביחד, שמחנו
ורקדנו "און גיפראוועט הקפות" ביחד –

כאשר נכנסתי ליזאל',
וכל עוד נפשי בי
שאלתי: "האם הייתה
בשבת פארבריינגען?" –
נתנו בי הנשאלים
עיניים שואלות ואמרו
לי בשיא הרצינות, בלי
להבין בכלל על מה
מדברים: "למה זה
חשוב לך כל-כך? כן, היו
שני פארבריינגענישן.
'למעלה' התוועד הרב
גרוזמן ו'למטה' הרב
נפרסטק..."

שלמה המלך, כאשר היו "איש תחת גפנו
ותחת תאנתו". היו להם, אפוא, בתי קבע
למגורים, ולא רק אוהלים שהם דירת ארעי –
מדוע אם כן אומר הפסוק שהם הלכו
לאוהליהם ולא לבתייהם?

אלא, אומר הרבי הרי"צ שם, כאשר חזרו
מבית-המקדש הם הכירו והרגישו שהבית
האמיתי שלהם הוא לא המקום בו הם גרים
ונמצאים כל השנה. הבית האמיתי שלהם הוא
בית-המקדש. כאן, בבית המגורים, הוא רק
ה"אוהל", מקום דירת עראי, המקום בו
נמצאים בשליחות כדי להביא גם ודווקא
לכאן את הבית האמיתי, את בית-המקדש.

וכאותו חסיד מפורסם, ר' שמואל דוד
הלוי ע"ה רייטשיק, שבמשך עשרות שנים נהג
לומר בכל יום ויום "תפילת הדרך" (בלי שם
ומלכות) בשהותו בביתו בלוס-אנג'לס –
שהרי המנהג הוא שכאשר נמצאים בדרך
אומרים בכל יום "תפילת הדרך" (בלי שם
ומלכות) והוא הרי מקום דירתו היא אצל

הרבי ורק מפני השליחות והתפקיד נמצא הוא שם, "בדרך", אם כן, אפוא, עליו לומר בכל יום ויום "תפילת הדרך"!

כל העניינים שלך, הינד רק ה"אורח", ועד שאתה מתבטל לגמרי ונכלל לגמרי ב"הנשיא הוא הכל".

לשם כך גם נוסעים והולכים הביתה אחרי חודש תשרי הנפלא של 'שנת הקהל' – לא הולכים ולא עוזבים ח"ו את 770! הולכים בשליחות ובמשימה להביא את 770 הביתה ולכל העולם, בבחינת "מאך דא 770" (=עשה כאן 770).

ביחד עם זה, וכחלק מעבודת השליחות הזו, עלינו לעורר את התשוקה והרצון בכל מקום להגיע גם כפשוטו ל-770. צריך לבוא בעצמנו ולהביא ככל האפשר עוד ועוד יהודים לרבי גם בפשטות ובגשמיות, ובפרט במשך 'שנת הקהל', בכל הזדמנות קרובה, ולא להמתין ולחכות רק לתשרי הבא. וכבר פורסם כמה פעמים גודל החביבות של הרבי במיוחד לאורחים הבאים בי'שנת הקהל', ואם כי דובר שם בעיקר על תשרי, הרי הרבי אומר ומדגיש שהשנה כולה יש בה את הסגולה הנפלאה והכוחות המיוחדים הניתנים בי'שנת הקהל'.

וכאשר הרבי אומר שיש לקחת "מהקירות של 770", הרי היום כל הקירות כפשוטם של 770 מלאים, בבחינת "אבן מקיר תזעק", בקטעי שיחות אודות "הדבר היחיד שנותר בעבודת השליחות – קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש", אודות פעולתה הנפלאה של הכרזת "יחי המלך", ובשלטי "יחי אדוננו בכמה שפות.

את כל זה יש להכניס ולהביא הביתה, שהבית שלי, ולא רק המצב העליון שלי, בהיותי בבית-הכנסת ובית-המדרש, אלא גם במקומות ובמצבים התחתונים והפחותים ביותר, גם במקום העבודה, גם בלכתי ברחוב, ועד ב"חוצה" שאין חוצה חוץ הימנו, שהכל בכל מכל כל יהיה מלא וחדור ב"הנשיא הוא הכל" ובעבודה היחידה שהוטלה עלינו – קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

שאכן לא יהיה כאן פירוד גם כאשר לפועל, בגשמיות, הולך כל אחד למקומו.

(והרי שמחת תורה הוא יומו של הרבי מלך המשיח שליט"א – כידוע בשיחות שלפי סדר הימים ה"חסידישער-אושפיז" של הושענא-רבה הוא הרבי הרש"ב נ"ע, שמיני-עצרת הוא יומו של הרבי הריי"צ, שלפי זה נמצא, כידוע ומפורסם, ששמחת-תורה הוא יומו של הרבי שליט"א).

בשמחת-תורה, כאשר הסתיים חג הסוכות, עוזבים את הסוכה ונכנסים הביתה, ולכאורה: הייתכן לעזוב מקום נפלא כל-כך, "מקיפים" נעלים ונשגבים כל כך, ועוד לעשות זאת בשמחה כה גדולה?!

אלא, אומר הרבי, העניין הוא: לא עוזבים את הסוכה! נכנסים עם הסוכה ומכניסים את הסוכה הביתה!

שכן הסוכה, למרות כל מעלותיה הנפלאות, הינה רק דירת עראי. כלומר, בחג הסוכות אתה מתרומם ויוצא מציאותך הרגילה אל ה"מקיפים" הנפלאים של הסוכה, אבל לא זו היא מציאותך שלך, המציאות הרגילה והפשוטה שלך היא לא אותם "מקיפים" נפלאים.

שמחת-תורה בא לפעול שהסוכה תיכנס הביתה, שהמציאות הרגילה והפשוטה והקבועה שלך, הי"דירת קבע", היא תהיה מלאה וחדורה באותם "מקיפים" נפלאים שהיו בסוכה.

ומכאן לעניין ה"אושפיזין" – אורחים: בחג הסוכות היו לך אורחים נפלאים, אברהם אבינו, משה רבינו, רבותינו נשיאינו, ממש אין למעלה מזה. אבל הם היו רק ה"אושפיזין", האורחים, ואילו "בעל הבית" היית אתה!

בשמחת-תורה מסתיימים ה"אושפיזין". נגמר הסדר שאתה בעל הבית והרביים הנשיאים הם רק אורחים אצלך. מעתה – וזהו החידוש הנפלא של הרבי שליט"א מלך המשיח, שיומו הוא יום שמחת תורה – הרבי הוא בעל הבית (ראה שיחת ליל שמחת תשמ"ח), ויותר מזה, הוא כל המציאות, ה"נשיא הוא הכל", הכל ממש, ואתה, יחד עם

לא הולכים ועוזבים את בית-המקדש, לא הולכים ועוזבים את המלך, לא הולכים ועוזבים את 'הקהל'! הולכים לבצע ולמלא את תכלית הכוונה של בית-המקדש, אומר הרבי, הולכים לבצע ולמלא את תכלית הכוונה של הולכים לבצע ולמלא את תכלית הכוונה של 'הקהל' – להביא את כל זה הביתה, להכניס את כל זה אל תוך תוכם של העניינים הגשמיים!

קשר לשמחת-תורה אמרו חז"ל כי הקב"ה אומר: "בניי, בבקשה מכם, עכבו עמי עוד יום אחד, קשה עלי פרידתכם". והרבי שואל: מה יועיל עוד יום אחד בו יהיה ביחד, כאשר סוף סוף למחרת יצטרכו להיפרד?

אלא, אומר הרבי, מכאן שאותו "יום אחד", היום של שמחת-תורה צריך לפעול

הרבי הורה: לכל ילד וילדה, אות בספר התורה, של ילדי ישראל.

Children's Sefer Torah

הוועד לכתובת ספר-התורה של ילדי ישראל ע"י ועד רבני חבידי באה"ק ת"י
פ.ד. 8 סניף ו'בניי' 72915 טל' 03-9607398 www.kidstorah.org

